

מ"ת 1333/02/14 - מדינת ישראל נגד אליהו אסרף, דניאל זיגל

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 1333-02-14 מדינת ישראל נ' אסרף(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 0-4354-42010-2014

בפני המבקשת נגד המשיבים
כב' השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל
1. אליהו אסרף (עציר)
2. דניאל זיגל (עציר) ע"י עו"ד מיכאל עירוני

החלטה

רקע ויריעת המחלוקת

לפני בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. זאת בשל כתב אשום אשר הוגש נגדם, המייחס להם עבירה של התפרצות לדירת מגורים, גניבה והיזק לרכוש. על פי עובדות כה"א, ביום 26.1.14 בין השעות 9:20-9:45, התפרצו שני המשיבים לדירת מגורים בשוב חשמונאים, תוך גרימת נזק, וגנבו מהדירה תכשיטים, כסף מזומן ומכשיר טלפון נייד.

עילת המעצר הנטענת היא מסוכנות, וזאת לאור טיב העבירה ועברם הפלילי המכביד של המשיבים.

המחלוקת בין הצדדים היא בעיקר לענין קיומן של ראיות לכאורה. ב"כ המשיבים טען, כי הראיות אשר נאספו לחובת המשיבים הן נסיבתיות, אשר לכל היותר מקימות כלפיהם חשד ממשי, אך טען לקשיים וחללים בחומר הראיות.

סקירת הראיות

המתלוננת, גב' קרול בן יצחק

ממכלול הודעות המתלוננת עולה, כי יצאה את ביתה ביום הארוע, 26.1.14, בשעה 9:20 על מנת להסיע את בנה לתחנת אוטובוס וחזרה בשעה 9:45. בחזרתה מצאה את ביתה נעול, ולא הצליחה לפתחו, כי מישהו הכניס מפתח למנעול מצדה השני של הדלת. המתלוננת שמעה רעשים מתוך הבית ואז ראתה שני אנשים יוצאים מהגינה. את הראשון תארה כבן 40-45, נמוך ומלא גוף. השני כבן 20 ולבש קפוצ'ון שחור. המבוגר מבין השניים אמר למתלוננת שיש מישהו בבית והעדה קראה בקול רם "גנבים" והשניים ברחו. שכן של המתלוננת בשם איתן ועוד אדם רדפו אחרי אותם אנשים.

נערך לעדה מסדר זיהוי תמונות של שני המשיבים, בו לא זיהתה אותם. לאחר מכן הוצגה לה תמונה בודדת של משיב

מס' 1, והעדה זיהתה אותו. העדה הסבירה, כי במסדר התמונות אשר הוצגו לה היו רק תמונות פנים, אך התמונה אשר הוצגה לה היתה תמונה מלאה, בה נראה גם גופו של משיב מס' 1 והיה לה קל יותר לזהותו באופן זה.

העדה זיהתה תכשיטים שונים שנתפסו בנתיב בריחת המשיבים ועגיל שנתפס במקום מעצרו של משיב מס' 1 כרכוש אשר נגנב מביתה.

איל קאהן:

בזמן הארוע העד היה בסמוך לבית המתלוננים עם חברו איתן זיון. במקום ראה שני אנשים שיצאו מהחצר של משפחת בן יצחק (המתלוננת - י.מ.) והלכו לעברו ואז שמע את המתלוננת צועקת בקול רם. שני האנשים ברחו ועל כן העד וחברו רדפו אחריהם. העד רדף אחרי האדם שזוהה אחר כך כמשיב מס' 1 וחברו רדף אחרי האדם השני. במהלך המרדף אחרי האנשים העד איבד את קשר העין עמם ואז התקשר לרכז הבטחון של הישוב ודיווח לו על הארוע. העד זיהה את המשיבים לאחר מעצרים כאנשים אחריהם הוא וחברו רדפו.

בעת גבית הודעתו של העד הוצגו לו תמונות בודדות של שני המשיבים והעד זיהה אותם בודאות כמי שיצאו מהחצר של המתלוננת.

איתן זיון

העד היה עם חברו איל קאהן ליד בית המתלוננת ואז שמע אותה צועקת "עצור עצור" ושמע את המלה גנבים. העד רדף אחרי אדם שלבש קפוצ'ון אפור בהיר. לדבריו אותו אדם חבש כיפה שחורה. במהלך המרדף העד איבד קשר עין עם האדם אחריו רדף ואז ראה אותו שוב ברחוב יצהר זורק משהו לתוך פח אשפה. אחר כך העד ראה את אותו אדם מטפס בסולם לבית שנמצא בבניה ברחוב הזית ושמר על הבית מבחוץ עד שמאבטח של הישוב והשוטר ג'ובאני הגיעו ועצרו אותו. במהלך גביית ההודעה העד ניגש עם השוטר ליאור אסרף לפח האשפה, בו מצאו מחמם צואר וכיפה שחורה.

הוצגה לעד תמונה של משיב מס' 2 והעד זיהה אותו בודאות כאדם אחריו רדף.

ריאד חמדאן (מאבטח בישוב):

העד השתתף בסריקות אחרי המשיבים. במהלך הסריקות הגיע לאתר בניה. פועל שהיה במקום אמר שיש שם מישהו. העד עלה לקומה העליונה וראה את החשוד "שנראה כמו רוסי" מתחבא מאחורי לוח. הודעה זו מתקשרת לדו"ח הפעולה וההודעה של השוטר אהוד ג'ובאני, אשר עצר את משיב מס' 2 במקום וזיהה אותו על פי פרטיו.

השוטר אהוד ג'ובאני:

החשוד אותו עצר המאבטח ריאד זה משיב מס' 2.

אחרי המעצר העד שחזר את נתיב המרדף יחד עם העד קאהן ומצא שם תכשיטים וכסף מזומן.

השוטר אבי בן עמי

לאחר מעצר המשיבים שחזר עם עדים אחרים את נתיב ההמלטות של המשיבים ומצא בו תכשיטים שונים, אשר זוהו על ידי המתלוננת כרכוש שנגנב מהדירה.

העד תפס במקום מעצרו של משיב מס' 1 עגיל, זהה לעגיל אשר נתפס בחצר של שכני המתלוננת, וזוהה על ידה. ר' דו"חות פעולה מימים 26.1.14 ו- 30.1.14.

גרסאות המשיבים:

משיב מס' 1

גרסתו של משיב מס' 1 היא, כי הגיע ביום הארוע לישוב חשמונאים יחד עם משיב מס' 2, על מנת לפגוש את הרב פולק. בטרם הגעתם אל הרב, נכנס משיב מס' 1 למכולת סמוכה למקום מעצרו וקנה יוגורט ולחמניה, בעוד משיב מס' 2 מחכה לו בחוץ.

לגרסתו של משיב מס' 1 הוא פגש את הרב פולק בפעם הקודמת לפני שנה וחצי, ולא קבע עמו פגישה. כמו כן סרב להצביע על ביתו של הרב (הודעה מיום 29.1.14, ש' 105 ואילך).

משיב מס' 1 טען שלא היה בישוב חשמונאים בחודשיים שקדמו למעצרו.

דו"ח תשאול משיב מס' 1 על ידי השוטר יעקב אלול, 29.1.14:

במהלך לקיחת טביעות אצבע ממשיב מס' 1, אמר בין היתר: "אני צריך רחמים גדולים הפעם, לא יודע איך אני יוצא מזה" ו"הפעם נראה לי שנגמרו הרחמים".

משיב מס' 2

גרסתו של משיב מס' 2 היא, כי משיב מס' 1 פנה אליו בבוקר הארוע והזמין אותו להצטרף אליו לפגוש רב מסוים. למשיב מס' 2 לא היה מה לעשות אותו היום, ועל כן הצטרף לחברו. השניים הגיעו לישוב בו גר אותו הרב ומשיב מס' 1 חנה את רכבו. השניים יצאו מהרכב, הלכו מס' מטרים ואז אשה שהיתה ברחוב צעקה "גנבים גנבים". בשל העובדה שמשיב מס' 2 השתחרר ממאסר חודש קודם לכן, הוא פחד להסתבר, ועל כן ברח מהמקום, בגלל אינסטינקט.

המשיב אישר כי הכיפה ומחמם הצואר אותם מצאו העד איתן זיון והשוטר ליאור אסרף הם שלו. לדבריו הכיפה היתה בכיסו לכבוד הביקור אצל הרב, ואת מחמם הצואר הסיר במהלך בריחתו והכניסם לכיס. משיב מס' 2 הכחיש כי זרק את מחמם הצואר לפח האשפה. לדבריו הם נפלו מכיסו במהלך הבריחה.

שקרי המשיבים

גרסאותיהם של המשיבים סותרות מספר ראיות ברורות שבתיק:

משיב מס' 1 טען שכאשר הגיע לישוב חשמונאים נכנס למכולת ברחוב בו נעצר וקנה שם יוגורט ולחמניה. השוטר אבי בן עמי בדיק הטענה. מבדיקתו עלה, כי העובדים באותה מכולת לא ראו את משיב מס' 1 כלל. השוטר אף צפה במצלמות האבטחה של המכולת ולא ראה את המשיב. ר' דו"ח פעולה שלו מיום 30.1.14 וכן הודעת מיכל מלכה ודו"ח של

השוטר חיים טולדנו מיום 29.1.29.

משיב מס' 1 הכחיש האפשרות שהיה בישוב חשמונאים בחודשים האחרונים. מבדיקת השוטר חיים טולדנו עלה, כי הרכב בו משתמש משיב מס' 1 נכנס לישוב ביום 16.1.14. ר' דו"ח מיום 29.1.14.

משיב מס' 1 טען כי החנה את רכבו על מנת להגיע לרב פולק. מבדיקה עלה, כי ביתו של הרב פולק נמצא בישוב גני מודיעין ולא בישוב חשמונאים. ר' דו"ח מיום 27.1.14 של השוטר בדיר.

משיב מס' 2 טען שהכיפה ומחמם הצואר היו בכיסו ונפלו במהלך הריצה. העד איתן זיון ראה את משיב מס' 2 משליך חפצים לפח האשפה ומחמם הצואר והכיפה נמצאו בתוך הפח. כמו כן העד ראה כי משיב מס' 2 חבש את הכיפה במהלך המרדף אחריו.

טענות המשיבים

עיקר טענותיו של ב"כ המשיבים התמקדו בכשלים שנפלו בזיהוים של המשיבים כאנשים אשר ברחו מזירת הארוע. ב"כ המשיבים הפנה לכך שקשר העין בין הרודפים ובין הבורחים ניתק, וכי תיאורם של הבורחים על ידי העדים כללי מאוד ואינו תואם את המשיבים. כמו כן התיחס לכך שהוצגו לעדים תמונות בודדות של המשיבים, במקום מסדר זיהוי של ממש, ועל כן משקל הזיהוי הוא אפסי.

עוד טען, כי אין כל ראיה הקושרת את המשיבים להתפרצות, אלא לכל היותר לבריחה מהמקום.

דין והכרעה

נקודה מהותית לענין ניתוח הראיות היא, כי שני המשיבים קשרו עצמם זה לזה ולדבריהם הגיעו יחדיו לישוב לאותה מטרה (פגישה עם הרב פולק). לנוכח זאת, כל ראיה הפועלת לחובת אחד המשיבים, מסבכת גם את חברו.

גרסתו של משיב מס' 2 היא, כי צעד יחד עם משיב מס' 1 ברחוב ואז אשה צעקה "גנבים גנבים" והוא ברח, בגלל פחדו להסתבך בארוע. בכך זיהה משיב מס' 2 את עצמו ואת משיב מס' 1 כאותם אנשים אשר ברחו מזירת העבירה כאשר המתלוננת קראה לעזרה. גרסתו של משיב מס' 2 למעשה מסירה את כל הקשיים בזיהוי המשיבים, אליהם הפנה בא כוחם ומאמתת את זיהוים על ידי העדים.

למעלה מהדרוש אוסיף, כי גם ללא גרסתו של משיב מס' 2 לא ראיתי קושי של ממש בזיהוי המשיבים על ידי העדים איל קהאן ואיתן זיון. תיאורם את שני המשיבים היה עקבי ותאם את מראם של המשיבים. כמו כן, הארוע היה באור יום והעדים ראו את המשיבים ממרחק לא גדול.

בשלב דיוני זה אינני קובע ממצאי מהימנות ולא ראיתי סיבה לפקפק בדברי העדים איתן זיון ואיל קהאן, כי האנשים אשר נעצרו לאחר המרדף, קרי המשיבים, הם האנשים אשר ברחו כאשר המתלוננת קראה לעזרה. דין טענות ב"כ המשיבים ביחס למהימנות הזיהוי על ידי העדים להתברר במהלך שמיעת התיק העקרי. עם זאת, יש ממש בהערות ב"כ המשיבים ביחס לזיהוי משיב מס' 1 על ידי המתלוננת.

משכך, העובדות העולות מחומר הראיות הן, כי המתלוננת הגיעה לביתה, ניסתה לסובב המפתח בדלת ולא הצליחה

ושמענה קולות מתוך הבית. מיד אחר כך ראתה את שני המשיבים מגיעים מהמעבר שבין ביתה לבית השכנים והמשיב מס' 1 אמר לה שיש מישהו בבית. המתלוננת קראה לעזרה ושני המשיבים ברחו מהמקום.

במהלך הבריחה משיב מס' 2 זרק לפח אשפה מחמם צואר וכיפה שהיו ברשותו.

בשחזור שנעשה בנתיב הבריחה של שני המשיבים נמצאו תכשיטים שונים שנגנבו מבית המתלוננת וכסף מזומן. במקום מעצרו של משיב מס' 1 נמצא עגיל שנגנב מהדירה.

המסקנה העולה ממארג ראיתי זה, היא כי המשיבים הם אשר התפרצו לבית המתלוננת וברחו כאשר הופתעו על ידי המתלוננת. לכל הפחות על המשיבים ליצור ספק בחזקה עובדתית זו. שני המשיבים שקרו בנקודות מהותיות וגרסאותיהם עומדות בסתירה זו לזו. לא ראיתי כי יש בידם להציג הסבר חלופי למסקנה העולה מראיות המבקשת, אשר יש בו לערער המסקנה העולה מהן.

האפשרות כי בית המתלוננת נפרץ על ידי אדם אחר בדיוק בזמן בו הגיעו למקום שני המשיבים באקראי, ואז אותו אדם בחר לפזר את שלל הפריצה ברחובות הישוב, בדיוק בנתיב בו נמלטו המשיבים, נראית מופרכת בעליל ואין לה כל אחיזה בראיות או בשכל הישר. אוסיף עוד, כי חלון הזמנים בו בוצעה ההתפרצות מצומצם לשעות 9:20 (אז יצאה המתלוננת מביתה) ל 9:45, קרי 25 דקות בלבד.

לאור האמור למעלה, לאחר שנתתי דעתי לחומר החקירה שבתיק ולטענות ב"כ המשיבים מסקנתי היא, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמת המשיבים וקיים סיכוי סביר, ואף הרבה מעבר לכך, כי יורשעו במיוחס להם.

חלופת מעצר

ב"כ המשיבים, בהגנותו, לא חלק על כך כי קיימת עילת מעצר כלפי המשיבים. ענין זה אף עולה מאופי העבירות המיוחסות להם ומעברם הפלילי המכביד. ר' למשל בש"פ 45/10, מסארוה.

לחובת משיב מס' 1 עשרות רבות של הרשעות במגוון עבירות רכוש, אלימות, סמים ועוד, בגין ריצה מאסרים המצטברים לשנים רבות. מדובר במי שהרגיל עצמו לראות ברכוש הזולת הפקר. לפיכך החלופה אשר הוצעה בענינו אין בה כדי לענות על מטרות המעצר ולאין מסוכנותו.

גם לחובת משיב מס' 2 הרשעות רבות בעשרות עבירות רכוש, אלימות סמים ועוד. משיב מס' 2 השתחרר כחודש לקודם לביצוע העבירה ממאסר בגין עבירה דומה. גם בענינו אין מנוס מהמסקנה שהרגיל עצמו לבצע עבירות ולחיות חיי פשע. בענינו לא הוצעה חלופה כלל.

לאור האמור למעלה מורה על מעצרו של שני המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים.

ניתנה היום, ט' אדר תשע"ד, 09 פברואר 2014, במעמד הצדדים.